

ци, е въ връда на самата работа, защото обявлението не се нито вижда, нито чете. Нашият вѣстникъ, напр., е разпространен само въ Варненския окръгъ съ повече отъ 800 екземпляра, когато „Държавенъ Вѣстникъ“ се получава само отъ държав. и обществ. учрѣждения и други пѣкои богати търговци, които нито мислятъ за имоти, юви и прч. дръбни продани. Вѣрваме даже, че нито учрѣжденията, нито търговците обръщатъ страницитѣ на „Държавенъ Вѣстникъ“ за такива обявления.

Като гледаме колко трудно е у насъ издаването на вѣстници и въобще поддържането на журналистиката, и колко голѣма полза би била за нея да се публикуватъ обявленията въ мѣстнитѣ вѣстници, ний си дигаме гласа за изменение на съществуващата сега безполезна, па и дори вѣдна, практика.

— Мързеливата оная сбирщина, прѣдставителката на мракобѣсието въ България, която се навърта около в. „Социалистъ“ и разнитѣ „Работнически Дружари“, много се е жегнала отъ нашата статия „Социалистъ или човѣкъ?“, помѣстена въ 142 брой на „Черно Море“. Като не намиратъ, какво да ни отговорятъ, понеже издадохме на явѣ всичката босота на тѣхнитѣ проповѣди — плодъ на бездѣлничеството, тѣзи мракобѣсници въ послѣднитѣ броеве на вѣстницитѣ си ни удостоили съ по нѣколко зловни, порнографически антрефилета. Ний нѣма да бъдемъ безобразни, като тѣхъ, за да имъ отплатимъ съ същата монета: да ги псуваме. Не, — този трудъ ще бъде много безполезенъ за обществото, за което издаваме вѣстникъ. Ний ще се мжчимъ, намѣсто това, въ единъ отъ идущитѣ броеве на вѣстника си да имъ посвѣтимъ още една статийка отъ рода на „Социалистъ или човѣкъ“ та тѣ нека псуватъ, колкото обичатъ.

— Министерътъ на финанситѣ, г-нъ Ив. Ев. Гешевъ, трѣбва да е малко неделикатенъ човѣкъ, понеже, безъ да си извади патентъ отъ „социалиститѣ“ за свободно говорене и работене за народа, си позволява да промишлява за народното благосъстояние, като състави за тѣзи цѣль при министерството разни комиссии, на които има още и смѣлостта самъ да прѣдседателствува. Деветтъ се казва, нѣкой да нѣмъ съвсѣмъ се унищожаватъ, всевъзможни конкурси се устрояватъ за насърчение на мѣстнитѣ производители, и прч. и прч., — и всичко това се върши безъ патентъ отъ „социалиститѣ“. Ай, ай, ай! Какъвъ голѣмъ грѣхъ правите вий, г-нъ Гешевъ! И при това още си позволявате да по-

магате на народа *отпоръ*, а не, както му е редътъ — *отболу!* За всичко това ще има да отговаряте единъ денъ прѣдъ бѣдѣщия страшенъ съдъ... на „социалиститѣ“...

— Отъ „Държавенъ Вѣстникъ“ (брой 96) се учимъ, че на четворица отъ досегашнитѣ степендианти се отнема съ степендиитѣ: на първия (Цачо Тодоровъ) затова, че нѣмалъ изискуемата се отъ закона подготовка, за да му се отпусне държавна степендия; на втория (М. Р. Миховъ отъ Габрово) и на третия (Никола Жунуновъ) затова, защото отъ прѣдставенитѣ въ комиссията при Министерството на Нар. Просвѣщение документи се констатираше, че родителитѣ имъ сж състоятелни, та ще могатъ да ги поддържатъ съ свои срѣдства; на четвъртия (Константинъ К. Русевичъ) затова, защото той билъ свършвалъ вѣднѣжъ като държавенъ стипендиантъ въше учебно заведение въ странство, а именно Киевската Духовна Академия, та е незаконно да му се отпусна още вѣднѣжъ държавна степендия, за да следва по съвсѣмъ друга специалностъ (медицина).

Тѣзи мѣрка отъ страна на Министерството на Нар. Просвѣщение стои погорѣ отъ всѣка похвала. Защо, наистина, да се даватъ степендии на хора, които могатъ не само себе си, но и вѣтъ още бѣдѣнци да поддържатъ? Какъ не ги е грѣхъ такива състоятелни хора да подлагатъ рѣка за помощъ отъ държавата! — Сяко не би трѣбвало да се отпуснатъ степендии и на неподготвени и мързеливи, които отиватъ въ Европа съ единственото намѣрение (като Бай Ганя) за „кьораво“ — да се скитатъ по булевардитѣ и да изучаватъ, кои сж отъ „онѣзъ“ и кои не сж. — Добръ е сторило Министерството, дѣто е отрядило комиссията да прѣглежда степендиитѣ. Ний мислимъ, че, ако се попрѣгледатъ още по-внимателно и безпристрастно раздаденитѣ отъ Радославова степендии, ще се намѣржатъ и други, които не сж на мѣстото си... Увѣрени сме въ това.

— Отъ тукъ отъ тамъ изъ нашия и събѣднитѣ окръжи получихме писма, въ които ни се съобщава, че началницѣтъ на незаконствуюция елементъ Радославова билъ порячалъ да се правятъ дѣто както може неприятности на правителството, съ скандали, митинги, демонстрации и прч., на 18-й Май и да депеширатъ буйно на Княза вмѣсто именния Му день.

Събралъ на всѣкъдѣ най-крайнитѣ хора при себе си, Радославовъ асѣ не

може другояче да се расправя съ тѣхъ, освѣнъ така, а глупавото въ всичката негова дѣятелность е туй, че той си допуша да вѣрва, че съ такива „партизани“ ще може да събори правителство, и то още прѣдседателствувано отъ г. Стоилова, а не отъ Стамболова, и че ще може съ тѣхъ да управлява България! По всѣка вѣроятность, той си мисли, че това нѣщо е възможно, сяко както е било възможно и въ 1886-1887 година. Ний пѣкъ мислимъ, че той е трѣгнѣлъ на пѣтъ срѣнцу правителството съ съдрани царвули и ще си испотрѣши краката...

Канимъ приятелитѣ на правителството да бѣдатъ крайно осторожни тоя день — 18-й Май — и да избѣгнатъ всѣкакви скандали и стѣлкновения съ прѣдизвикатели-оппозиционери. За размирничитѣ има полиция.

Разбира се, ако оппозицията работи легално, съ митинги — тогазъ лесна работа: трѣбва всѣкой гражданинъ да отиде на митингъ и тамъ да се види оппозицията отъ колко и какви хора състои.

— На 28-й того ще ставатъ избори на членове за Търговска Камара.

Това нововъведено прѣкрасно учрѣждение надѣваме се, че се оцѣнява отъ г. г. търговцитѣ както трѣбва, и тѣ ще се погрижатъ да избератъ най-отличнитѣ си събратия за съставянето му и достойното му раковождение.

— Получихме първия брой отъ още единъ новъ вѣстникъ „Защитникъ“, който е почналъ да се издава въ родното мѣсто на Радославова — Ловечъ. Вѣстникътъ ще поддържа днешното правителство.

Напитѣ добри пожелания на новия събратъ.

— Да докажемъ на читателя, че никога не обичаме да дѣжемъ и не се лъжемъ.

Първи-първички ний се обадихме противъ „възванието“ на тугашнитѣ учители, подкорьосани отъ единъ допкихотъ Стойновъ. Тука живѣемъ, познаваме си стоката и за туй обадихме се прилично и легко противъ „воинствеността“ му, а като ни обвиниха въ „ретроградство“, обяснихме, че тукъ се разиграва радославизмъ, а съвсѣмъ не — честна учителска идея. Не повѣрвахъ пакъ и ни обсидахъ съ ругания.

Сега, тоя донкихотъ-пияница съ подписа си въ „Народ. Самозащита“ (брой 17-18) вече се е распѣлъ буквално тѣй: „Кѣтъ да бѣде тозъ българинъ „Който още търпи „Вземята си тѣзъ консерви, „Тѣзи адски души“. Разбирате и сами, че тоя пияница

вижда „консервитѣ“ у насъ и „либералски“ ни кѣлне. Ако това е въ крага на движението, което подѣхъ учителитѣ — тогава ще трѣбва да се признае, че учителитѣ сж само за „либералитѣ“, а не и за „консервитѣ“, които сж проклѣнати отъ учителитѣ.

Виждте съ очитѣ си вече, че ний не напраздно бичувахме такива мръсни даскали!

ГРАДСКИ.

— Пловдивскиятъ градски кметъ, г. Юруковъ, е спрѣлъ тамошния „Общински Вѣстникъ“ и е наредилъ да се издава на книга „Сборникъ“ отъ наредби, правилници и прч., както прави и държавата.

Писали бѣхме прѣди години, че издаването на общински вѣстникъ, собствено за распоредбитѣ на общивата, т. е. тѣй, както се редактира и издава, може да има нѣкаква смисълъ, като ползовитѣ нѣщо, само ако распореджанята и рѣшенията на общината би се публикували на време, бързо, за да обучава гражданитѣ да протестиратъ на време извѣстна мѣрка, която не одобряватъ, съгласно съ закона за общинитѣ. Но, щомъ като това не се пази, издаването на вѣстникъ става не тѣй необходимо и отговоряюще на расхода отъ хиляди левове, когато може да се избере по-ефтинъ пѣтъ за публикуванетоъ имъ.

Мѣрката, която е взелъ пловдивскиятъ кметъ е тѣкмо на мѣстото си. Защото, вмѣсто да се търси брой по брой вѣстникътъ, може би распрѣстнѣти или нѣкои недошли и загубени, много по-практично е за гражданина да има на рацѣ нѣколко книжки и по оглавлението на съдържанieto имъ лесно да намѣрва наредбитѣ, утвърдени и узаконени вече, — разбира се, само важнитѣ.

Считаме, прочее, за длъжность, да прѣпоръчаме взетата отъ г. пловдивски кметъ мѣрка и на нашата община.

— Назначенъ е новъ агентъ при вѣстника ни (на Софийския III отдѣлъ) г. Христр Константиновъ. — На първо време той ще работи тукъ, въ града, и молилтъ г. г. абонатитѣ си, да му се издѣлжаватъ съ довѣрие.

— Въ сѣбота вечеръ, 13-й того, въ салона по воен. ялубъ ще се даде музикално-забавителна вечеринка, въ полза на бѣдни ученички отъ дѣвич. гимназия.

— „Народна Самозащита“, т. е. пѣт-

ЛИТЕРАТУРЕНЪ ОТДѢЛЪ

М. Ю. Лермонтовъ

ЧУДНИЙ ЧЕЛОВѢКЪ

Романтическа драма въ 4 дѣйствия, двѣ сцени и съ единъ епилогъ.

Прѣвелъ Йовко.

ДѢЙСТВИЕ ЧЕТВЪРТО

(Пакъ въ Москва).

(Продължение отъ брой 149)

Владимиръ. — Съвѣтвамъ те да ме оставишъ. Не се надѣвай на моето хладнокръвие. Азъ искахъ... готовъ бѣхъ да ти отмѣстѣ, да се опишъ съ твоята кръвъ... Кръвъ! чувашъ ли? И азъ те прощавамъ, но не искамъ да приемамъ коварни ласканиа. Ти постали злѣ, не по братски, но азъ не те обвинявамъ въ нищо. Остави ме! Сега съмъ азъ свободенъ. Никои, точно никои, положително никои не ми е скѣлъ на земята — чувашъ ли? Това го ти направил. Не се плаши, не се раскайвай. Нима е важно туй? Азъ съмъ изпипенъ! Ти, като искусенъ и уменъ човѣкъ, и дѣ, че дружбата ме изнѣжи, че надѣждата ме разгѣжи — и съ единъ ударъ отне ми всичко... Бѣлинский! Вижда се, че вече сега нѣмамъ нищо завидно, на-ли?

Бѣлинский. — Ти не ме прощавашъ! Тѣзи язвителна усмивка, тѣзи хладность..

Владимиръ. — О, ти съвсѣмъ добръ си мислѣлъ за мене: отъ нѣколко време насамъ азъ въ нищо не съмъ ти обя-

занъ; дълговетѣ ми ти сж заплатени, парични и прочее...

Бѣлинский. — И тѣй ти свършено отне отъ менъ сърдцето си... Нима вече не можемъ пакъ да се сберемъ?

Владимиръ. — За Какво?

Бѣлинский. — Заклинамъ те!

Владимиръ. (на страна). — Каква пизостъ! И тя може, а азъ мога да го обичаме!

Бѣлинский. — Съ нейното име те моля!

Владимиръ. — Стига! Стига! Нима азъ ти бъркамъ? Нима може отъ мене още нѣщо да се отнѣме?

Бѣлинский. (прѣзъ зъби). — Непрѣклоненъ! (Нему). Прости ме! Сега вече нищо не може да се промѣни; но за напредъ бѣди увѣренъ...

Владимиръ. — Достатъчно е и единия пѣтъ!

Бѣлинский. — Разбери! Съ течение на врѣмето азъ мога да те утѣшя...

Владимиръ (на страна). — Съ течение на врѣмето! Нетърпимо, ужасно!

Бѣлинский. — И ти даже не погледнѣ опитния си приятель, който ти желаетъ добро!

Владимиръ. — Боже!...

Бѣлинский. — Тѣй! Азъ не трѣбамъ да те оставя — това е моя обязанность, и ти самъ ще бѣдешъ благодаренъ. Прѣстъпление би било, ако не удържишъ безумца на края на пропастьта: отчаянието не знае граници. (Хванца го за рѣката). Да идемъ при нея! Наташа ще смегчи горестта ти; нейния погледъ ще успокои душевната ти буря!

Владимиръ. — Иса да го повлече; Владимиръ стои за минута неподвиженъ, носѣтъ буйно истрѣгва рѣката си

и избѣгва вѣнъ). Стой, Владимире! Той излѣзе! (Мълчание. — Тихо). Азъ испѣлнихъ желанието на булката ми, съдѣбата испѣлни моето. Наташа искаше да го успокоя — и какво иска повече? Азъ посѣлнихъ, както знаехъ. Той излѣзе... Защо не мога да дишамъ свободно въ негово присѣствие? Азъ съмъ правъ, и всички сж въ това съгласни. Арбенинъ е дѣте, което, като се бои отъ прѣчка, хвърля се въ рѣката. Огорчава го моята женидба, и азъ съмъ увѣренъ, че той ще направи нѣщо съ себе си. Какъ да прѣдупрѣдѣмъ нещастния случай? Признавамъ се, азъ обичамъ Арбенина и не бихъ желалъ, щото сегашната му яростъ да го завладѣе съвършено. Колко е жално, че толкова способности на умѣтъ, сж подавени отъ безсмисленната страсть! И какъ не знае да заповѣдва на себе си? (Княгиня Софяя влиза).

Софяя. — Гдѣ е Арбенинъ?

Бѣлинский. — Излѣзе. Нищо не чува и не вижда; като лудъ се хвърли къмъ вратата!

Софяя. — И вий не го удържахте! И той още ли обича Наташа?

Бѣлинский. — Повече, отъ колкото когато и да би било.

Софяя. (пада въ крѣслото). — И тѣй всичко е напраздно!

Бѣлинский. — Какво ви станѣ? Човѣче! Хей, донеси спиртъ!

Софяя. — Оставете ме!

(Край на IV-то дѣйствие)

Е П И Л О ГЪ

(Въ къщата на графа R. много гости. Подаватъ чай).

Първий гостъ. — Чули ли сте, госпо-

динъ графъ, новината: утрѣ има свадба въ тѣзи черква, въ вашата махала. Любопитно ще бѣде да погледаме?

Графа. — Свадба? А чия, напиримѣр!

Първий гостъ. — Загорскина съ Бѣлинский.

Първата дама. — Познавате ли вий зетя? (Графътъ сѣднѣ да играе на карти)

Вторий гостъ. — Познавамъ го.

Първата дама. — Богатъ ли е той?

Вторий гостъ. — Има състояние, но има, разбира се, и дългове.

Първата дама. — Красивъ ли е?

Вторий гостъ. — Да, хубавецъ е; само много се занимава съ лицето си.

Първата дама. — Значи, той се занимава да стане хубавъ.

Втората дама. — А булката?

Вторий гостъ. — Не е лошава, ипе figure piquante!

Първата дама (къмъ другата). — Ма шѣге, азъ чухъ, че тя е кокетка до нѣмай-къдѣ.

Вторий гостъ. — Ти не на единъ адамовъ потомъкъ завъртѣ главата.

Третия гостъ. — Да, бѣдний Арбенинъ! Вий, на вѣрно, знаете, че той полудѣ?

Мнозина. — Какъ, полудѣ? Младия Арбенинъ? Не сме чули.

Вторий гостъ. — Какъ! Отъ любовъ къмъ Загорскина!

Третий гостъ. — Расказвахъ ми за жалкото състояние на този Арбенина. Все му се струвало, че го влачатъ нѣдѣ: хванца се за вси ко, привързва се къмъ всичко — къмъ маситѣ, столоветѣ като че се противи на неизвѣстна сила; хемъ се, смѣе хемъ плаче въ ед-но и сѣщо врѣме; устнитѣ му се смѣ-жатъ, а изъ очитѣ му текатъ потоци

лето съ пиенцията Стойнова, пише пакъ, че Бобчевски бил кандидатъ за кметъ, вмѣсто Ранкова. Това се пише, разбира се, съ агитационна цѣль, да се компрометирантъ Ранковитѣ противници, че са поддържали кандидатурата на Бобчевски, който пише противъ Ранкова не за друго, ами за да го сваля и замѣсти.

Ний още прѣди да почнемъ противъ Ранкова писахме, че Бобчевски не го ни кметско мѣсто. Това и сега повтариме категорически. А кметъ ще бѣде съ-пакъ почетенъ нашъ съгражданинъ, когото самитѣ граждани искатъ и когото съвѣтниците избератъ. Нема нѣма трижъ по-достойни граждани отъ Ранкова въ Варна? Има, то се знае; а ний сме на расположението на съгражданинѣ си, да поддържаме заедно съ тѣхъ най-почтено лице за кметъ и да употребимъ всички достойни срѣдства за поставянето му на кметската крѣсло.

Толкози сега за кметската личностъ. А за Бобчевски — позволяваме си да попитаме „учителѣ“ Стойнова и пѣтлещъ: не го ли харесватъ за единъ учителъ? Или, ако щете, да не ви става нѣщо кисело? Или, ако щете, да ви прѣпорѣчаваме г-на Панаичева? Зеръ, тѣ не са хора, които да не разбиратъ толкова отъ училищни работи и учителски качества при назначението имъ, не-ли? Харесайте ги, че да ги изберемъ!

— Прѣдседателѣтъ на Градско-Общинската Комиссия, г. Вълкановъ, отчислитѣ нѣкои общински служители и възмутеното пѣтле пише въ „Народна Самозащита“, че тѣ са били „най-стари, най-опитни, най-успѣшни, най-честни, семейни съ дѣца“ и прѣ.

Гражданинѣ добръ знаатъ, че тѣ са толкова стари, щото сѣ назначавани отъ миналото лѣто отъ Ранкова по партизански съображения. Бихъ останали пакъ на мѣстата си, само ако не си позволявахъ да пеуватъ и да се заканватъ за началството си. Кolkото се отпаса до дѣцата имъ, трѣбва да се знае, че тѣ, които се назначиха на мѣсто уволенитѣ, сѣ също така семейни и четѣ съ съззи на очи сѣ са молили на Ранкова да ги прѣдпочете, защото сѣ туржани и дѣцата имъ гладуватъ, по Ранковъ довеждаше отъ Провадия и Шуменъ хора за общински служаци, а тѣхъ пращаше за служба при „столповете“.

Това даже още на врѣмето отбѣлѣвахме въ вѣстника си. Напрасенъ е, слѣдов., присторени плачъ за тѣхъ. Не е чудно, най-сетнѣ, да бѣдѣтъ изъ тѣхъ пакъ назначавани отъ бѣдѣщия кметъ, ако, разбира се, тѣ показватъ по-прилично поведение, а не пеувни и закан-

вапия, които най-малко могатъ да помогнатъ на дѣцата имъ.

— За „бессарабскитѣ вѣшки“, „сюртюни“, „продрани лактѣ“, „ехидни личности“ и прѣ епитети, съ които нарочно си служи Драгулевъ въ свои вѣстникъ, държимъ бѣлѣжки . . .

ИЗЪ НАШИЯ ПЕРИОД. ПЕЧАТЪ.

„Свобода“. Каратъ се и още не могатъ да рѣшѣтъ стамболовитѣ и радославовитѣ „партии“ кой да бѣде обичитѣ имъ шефъ, като се съединятъ. „Ти си тиранинъ и омразенъ“ — казва Радославовъ на Стамболова. — „А ти си глупавъ и само распокѣсвашъ моитѣ партизани; взе ми най-добритѣ, най-социалджийскитѣ елементи. Всяко може да стане, ама цѣла Либерална Партия да се поведе подиръ тебе, не е възможно, защото ти не си таквазъ планета, която може да освѣтлява всичкитѣ малки планетки. Азъ съмъ тая планета!“ — отговаря пѣкъ Стамболовъ.

Доволно забавна е расправиата имъ за „шефството“ и, ако сме живи, ще видимъ глупавия Радославовъ тъкмо въ онова положение, въ каквото му прѣд-рѣвохме още зимѣтъ, когато изѣде шамари отъ кабинета. Не го приематъ ни каравелисти, ни цанковисти, самъ той не се подчинява и на Стамболова, на своя 8-годишенъ врагъ, а гледа само да му вземе партизанитѣ, като коконики отъ курникъ, пѣкъ е и глупавичѣкъ, та не умѣе да излѣже Стамболова — сѣ тѣй! Надува се и той като шефъ на босата команда и кара ли кара борба съ . . . не други, ами Стоилова и Начевича, Величкова и Гешева! Хемъ и бюра прави, и пакъ не му втрви! Колко късметенъ чиликъ билъ, горкиятъ!

„Свобода“ заповѣдва на партизанитѣ си, да не се лѣжатъ и да не се съединяватъ съ радославиститѣ по градовете.

Ний пѣкъ мислимъ, че тѣ не ще могатъ единъ безъ другъ: *тъ сж едно тѣло* и, рано-късно, ще се цаунатъ. Само, *умийтъ* Радославовъ ще почака да се осмѣди Стамболовъ, че тогава ще стане шефъ пѣленъ. Блазѣ му!

„Съгласие“, съ една рѣдка гордостъ възвѣстваше на българския народъ наскоро, че „шефѣтъ на всичкитѣ либерали“ билъ приетъ на тамамъ 4-часовна ауденция отъ руския царъ. Четири часа да държи разговоръ съ едно лице единъ императоръ — това само по себе си бѣше невѣроятнo, но „Съгласие“ вѣрваше, защото, прѣдъ очитѣ на него-

вия редакторъ, голѣмия шефъ на всичкитѣ либерали го заслужа . . . Слѣдъ малко врѣме обаче в. „Прогрессъ“ възрази, че дядото даже не се удостоило съ ауденция отъ Императора — остави му 4-тѣ часа на страна. На това отговоръ четемъ сега въ „Съгласие“, че и то самъ не знаело и не можало да утвърди, да ли е билъ приетъ дядо Цанковъ на официална ауденция отъ руския императоръ.

Ха, добъръ джюмбюшъ! Да ратувашъ за Россия, а тамъ да не искатъ ни да те знаатъ! Ами сега? Не се знае, като си дойде дядо Цанковъ, да не обърне пѣкъ другия листъ: „не щемъ ти жилото, ни медѣтъ“ . . . Или: „Князѣтъ пакъ не е законенъ, не го признавамъ и отказвамъ се отъ прокламацията си“ . . . За вѣрване е, защото дядото динъ обича таява меги. — Какъ си обяснява „Съгласие“ това неприемане на дядо Цанкова отъ руския царъ? Да ли е за туй, че Цанковъ вече призна Княза, и става лошъ за царя, или пѣкъ е за туй, че царѣтъ не желае вече да има работа съ бивши и настоящи емигранти по българския въпросъ? Едно отъ двѣтѣ, ама хѣе? — Ний мислимъ, че е послѣдното. Но най-сетнѣ, било тѣй или и-нѣкъ, дядо Цанковъ сѣ едно и сигурно губи равновѣсието си въ политиката съ това си несполучено ходене. Неговата току-що обявена политика пропаднѣ — мислимъ ние. Отсега вече ще гледаме нова политика отъ него. Дапо само посполучена!

„Стара-Планина“, па и други вѣстници, съобщиха, че злодѣецѣтъ Стамболовъ тъкмѣлъ да напуца България и даже вече искалъ паспортъ отъ властѣта!

Има ли хастъ, властѣта да остави Стамболова да излѣже, като му даде паспортъ! То ще значи, че назначената Парламентарна Комиссия за дѣлата му е едно само мамило прѣдъ народа, защото да се назначава такава държавно слѣдствие за прѣстѣпленията му и да му се допуца да се отклони отъ наказанието, е цѣла подигравка надъ българското Правосудие.

Впрочемъ, в. „Прогрессъ“ и нашия корреспондентъ съобщаватъ, че паспортъ не билъ му даденъ, и това ни кара да вѣрваме, че нѣмаме работа съ подигравки.

ЛЮБОПИТНИ.

(Продължение)

10.

Свѣтецъ е она владѣтель, който сѣ-

що тѣй, както и султана, иска да му се ласкае.

11.

Никогашъ не съмъ обръщаль вниманието на това, да ли нѣкоя работа е популярна или или е, нов сѣкогашъ съмъ питалъ: дали е паметна и цѣлсходна. Популярността е дѣйствиe, което прѣминава.

12.

Заслугата на държавния мѣжъ не се състои въ това, да испраща номеръ слѣдъ номеръ, когато такива му дождатъ, но е заслуга, да прѣдвижда онова, което има да настали, и съ врѣме да създава реформи и да взима мѣрки, които бѣдѣщето изисква.

13.

Никой отъ насъ не може да проникне въ бѣдѣлшето. И най-мощния владѣтель и най-вѣщия държавенъ мѣжъ не може съ него да завладѣе и управля. Никой не е въ състояние да сътвори ява цѣла история на свѣта. Държавния корабъ може да се управлява по своята рѣба, ако внимателно се гледа на компасѣтъ на явното благосъстояние и ако се умѣе това правило да се оцѣни.

14.

Както що е извѣстно, критиката е лесна, а вѣщината тежка. Политиката не е наука, както що въображаватъ и себе си мнозина отъ господа професоритѣ; тя не е нищо друго, но вѣщина.

15.

Въ политиката, въ народната економия, въ статистиката науката по нѣкогашъ високо лѣти, ала не вижда земята, на която е изникнѣла и не ѣ познава.

16.

Всѣка държава, на която е мила пейната честъ и независимостъ, трѣбва добръ да запечати въ паметѣта си, че съ собствения мечъ трѣбва да защищава своя миръ и своята самостоятелностъ.

17.

Рѣчитѣ не сѣ войници, а словата не сѣ дружини.

18.

Война трѣбва да се отваря само отъ национални причини, т. е. отъ причини, които сѣ толкозъ национални, щото тѣхната принудителна сила да се признава отъ болшинството на народа.

19.

Нашето нещастие въ камарата е честолюбие то у водителитѣ на партиитѣ.

20.

Макаръ и владѣтеля въ конституционна държава да не е отговоренъ, но пакъ той е отговоренъ прѣдъ Бога.

21.

Законитѣ сѣ, като и лѣкарствата; съ тѣхъ обикновено се цѣри болѣсть съ малка или прѣходна болка.

съззи; по нѣкога като узнае окръжающитѣ, всичкитѣ, освѣнъ баща си, и чудно нѣщо! Все него търси; по нѣкога вачева да го укорява въ нѣкакво убийство. Азъ бихъ желалъ да знамъ, отъ какъдъ у побърканиитѣ се раждатъ подобни мисли?

Първий гостъ. — Азъ съмъ чулъ, че той билъ най-голѣмъ негодиъ; при все туй, удивително е, че почти всички честнитѣ бащи иматъ лошава синове.

Четвъртия гостъ. — Да, Павелъ Григоричъ е чловѣкъ почтенъ въ всѣко отношение.

Третий гостъ (полунасмѣшливо). — Той искаше да даде сина си въ лудницата, но го придумаха. И наистина, молѣ ви се, нарекли го биха за скжперничество.

Втората дама. — И съвѣстѣта не мѣчи ли Загорскина?

Третия гостъ. — За това знае дучовникѣтъ ѣ.

Първий гостъ. — Нима не може да се испѣри Арбенинъ? Може-би, тукъ има нѣкои физически причини. Странно е да полудѣенъ отъ любовъ! И Арбенинъ! Гози, който често въ обществото се похваста тѣй весель, тѣй безгриженъ, казваше тѣй весель, тѣй безгриженъ, щото че сърдцето му бѣше сапушено мѣхурче! . . .

Третий гостъ. — Много вѣроятно, то тѣзи веселостъ бѣше само маска, щото сѣ видѣли отъ тѣзи книжа и послѣди, той е ималъ характеръ горѣщъ, безпокойна и нѣкаква дълбока неволя, оне отъ самото дѣтство го е мѣчила. Богъ знае, отъ какво е произшляла тя? Казвахъ ми, че умствениитѣ способности на Арбенина много рано почнаха да се развиватъ. Той позна ло-

шавата страна на свѣта, когато още не можа да се прѣдпази отъ неговитѣ нападения, ни равнодушно да ги прѣнася; пасмѣшкитѣ му не динпахъ съ веселостъ; забѣлѣзваше се въ тѣхъ горчива досада противъ всякото чловѣчество. Наистина, бивали сѣ минути, когато той се е прѣдавалъ съ всичката си доброта. Не отдавна намѣрили у него много тетради, гдѣто се отпечатало всичкото му сърдце; имало стихове и проза, дълбоки мисли и огнени чувства. Азъ съмъ увѣренъ, че ако страститѣ не биха го разрушили тѣй скоро, то той би можалъ да стане единъ отъ най-добритѣ наши писатели: въ неговитѣ опити се вижда гений! . . .

Втората дама. — Споредъ менъ лудитѣ сѣ много щастливи: за нищо не се загрижватъ, не мислятъ, не скърбѣтъ, нищо не желажтъ, не се боѣтъ! . . .

Третия гостъ. — На отѣ знаете това? Тѣ само не могатъ да помнятъ и да изказватъ своитѣ чувства. Душата имъ не ослабва, и не се лишава отъ никаква природна способностъ; но органитѣ, които сѣ изражавали ощущение на душата, ослабватъ, дохождатъ въ разстройство отъ съвсѣмъ силно напращение: отъ туй и тѣхнитѣ мѣки ставатъ по-ужасни. Въ главата имъ е непонятенъ, тягостенъ хаостъ. Едната само полусвѣтла мисль е неподвижна; около нея се въртятъ всичкитѣ други въ свѣршенъ безпорядѣкъ. То произхожда отъ мѣгновенното потрѣсенне на всичкитѣ нерви, на всичкия физически съставъ, което, навѣрно, не е легко за човѣка. Нима бѣднитѣ страни, хлѣтнѣлитѣ, мѣтнѣ очѣ сѣ признаци на щастие то? Погледитѣ много близко на картината — и виѣ нищо нѣма да разли-

чите: боитѣ ще се слѣжатъ прѣдъ очитѣ ви. Така и хората, които много отъ близко сѣ погледнѣли на живота, нищо повече не могатъ въ него да разбератъ; и ако тѣ още нѣщо съхраняватъ отъ този животъ въ себе си, то е само смѣтлата паметъ за миналото. Чувство настояше и надежда за тѣхъ не съществуватъ. Такъво състояние хората наричатъ *полудѣвание* и се смѣжатъ на неговитѣ жертви! (Между това мнозина се разотиватъ).

Вторий гостъ (на другия). — А: азъ се прозѣвамъ.

Четвъртий гостъ. — Защо е това ораторство? Познанията си ли, какво, той исѣа да покаже?

Петия гостъ (младъ момѣкъ. Приближава се къмъ третия). — Направѣте милостъ, не можете ли да ми дадете нѣщо изъ съчиненията на Арбенина да си испиша?

Третий гостъ. — Много хубаво, ако можъ да си достави. (Влиза слуга и дава единъ билетъ на графа, който свърши да играе).

Слугата. — Отъ Павелъ Григоровичъ Арбенинъ. (Излиза).

Мноз. (помежду си). — Какво значи това?

Третий гостъ. — Съ черенъ кенаръ — покана за умрѣло!

Графа. — Ето ще видимъ. (Турга очила, и чете). „Павелъ Григоровичъ Арбенинъ съ душевно прискѣрбие извѣстива за смъртѣта на сина си Владимира Павловича Арбенина, послѣдователно на 18 Май по кладнѣ, най-покорно моли да придружитъ изнасянето на тѣлото въ собствената къща на двадесетъ и първий Май по полунощъ въ десетъ часа. Опѣлото въ махленската черква“ и прѣ.

Третий гостъ (на себе си). — Какъ нѣщо! погрѣбение въ единъ день съ свадбата на Загорскина!

Николашина. — Боже мой! Каква жалостъ!

Втората дама. Бѣдний баща!

Петий гостъ. — Бѣдний момѣкъ! Той би можѣлъ да се испѣри още.

Третий гостъ. — Смъртѣта — е най-доброто оздравѣвание.

Третата дама (къмъ третия гостъ). — На ли, каква жалостъ?

Третий гостъ (на страна). — Сега жалѣйтѣ! Къмъ погиналитѣ хора сѣ справедливи; но какво има въ това съжалѣние? Една сълза на дружбата струва повече отъ всичкитѣ въсклицания на тѣлпата; а такъва сълза едва ли ще падне на гроба на Арбенина; той остави гризения на съвѣстѣта, гдѣто желаше да засели любовь.

Една баба. — Ето нѣ, погребението ще бѣде богато: като единственъ синъ! . . .

Третий гостъ (къмъ единъ отъ гоститѣ). — Струва ми се, че бабитѣ обичатъ да гледатъ на погрѣбенитѣ зарадъ това само, да се причѣтъ къмъ мисльта: „скоро и насъ ще повлѣкатъ въ тѣсния гробъ!“

Първий гостъ. — Хайде, да забравимъ мъртвитѣ. Богъ да ги прости!

Третий гостъ. — Аа почнатъ всичкитѣ така да мислятъ, то горко на великитѣ хора!

Първий гостъ. — Азъ се надѣвамъ, че вания Владимиръ Арбенинъ не бѣше великъ чловѣкъ; той бѣше чуденъ чловѣкъ — ето всичкото!

(Третия гостъ сѣ дигнѣти рамена отива си. Завѣсата пада).

LEO JOSEPH, Bankgeschäft.

Джирово-Кonto при
Reichsbank.

Berlin W.
Postdamer Strasse № 71.

Клонъ въ NEUBRANDENBURG.

ЗНАЙТЕ ЛИ?

Че второто тегление на Мекленбургската парична най добра и богата въ шансъ за печалба логария, и на която печалбитъ въ банкноти или злато се исплащатъ, ще бѣде прѣвъ Юний. Отъ планъта на обратната страница виждате, че оставатъ още 5 отдѣла, и при другитѣ голѣми печалби

още 500000 Марки, 300000 Марки, 200000 Марки

ще бѣдѣтъ истеглени; отъ 80000 билети трѣбва 40000 съ печалби да бѣдѣтъ истеглени.

ВСЪКОЙ ВТОРИ БИЛЕТЪ ПЕЧЕЛИ!

Законната цѣна на $\frac{1}{4}$ билетъ лева зл. 11.
" " " $\frac{1}{2}$ " " " " 22.
" " " $\frac{1}{1}$ " " " " 44.

прѣпоржч. — Порто и листа 70 стотинки.

Моля порачкитѣ въ късо врѣме да ми испратите. При испращанието на суммата съ пощ. записъ за списание на порто можете да пишете каквото искате на частъта, която азъ ще отрѣжъ отъ него, испращанието приематъ още въ банкноти отъ всѣка Държава.

Теглението ще бѣде на 3 и 4 Юний н. ст. 1895.

Съ Почитание
LEO JOSEPH.

ПЛАНЪ НА 239 ГОЛЪМА Мекленbg.-Schwer. ДЪРЖАВНА ЛОТАРИЯ състояща отъ 80000 билета съ 40000 печалби.

2-то тегление на 3 и 4 Юний 1895.				3-то тегление на 27 и 28 Юний 1895.									
1 печалба отъ 30000 марки	—	30000	марки	1 печалба отъ 40000 Марки	—	40000	Марки						
1 " " " 5000 "	—	5000	" "	1 " " " 5000 "	—	5000	" "						
1 " " " 3000 "	—	3000	" "	2 " " " 3000 "	—	6000	" "						
1 " " " 2000 "	—	2000	" "	2 " " " 2000 "	—	4000	" "						
8 " " " 1000 "	—	8000	" "	8 " " " 1000 "	—	8000	" "						
12 " " " 50 "	—	6000	" "	12 " " " 500 "	—	6000	" "						
16 " " " 300 "	—	4800	" "	16 " " " 300 "	—	4800	" "						
10 " " " 200 "	—	2000	" "	8 " " " 200 "	—	1600	" "						
2950 " " " 76 "	—	224200	" "	2950 " " " 108 "	—	318600	" "						
3000 печалби	—	285000	Марки	3000 печалби	—	394000	Марки						
4-то тегление на 20 и 22 Юлий 1895.				5-то тегление на 13 и 14 Августъ 1895.				ЦѢНАТА НА ОРИГИНАЛНИТЪ БИЛЕТИ по законната цѣна.					
1 печалба отъ 50000 Марки	—	50000	Марки	1 печалба отъ 60000 Марки	—	60000	Марки	една четвъртъ	половина	цѣль бил			
1 " " " 10000 "	—	10000	" "	1 " " " 10000 "	—	10000	" "	2-то " " " 11.	22.	"	44.—		
1 " " " 5000 "	—	5000	" "	2 " " " 5000 "	—	10000	" "	3-то " " " 8.25	16.50	"	33.—		
2 " " " 3000 "	—	6000	" "	3 " " " 3000 "	—	9000	" "	4-то " " " 8.25	16.50	"	33.—		
3 " " " 2000 "	—	6000	" "	4 " " " 2000 "	—	8000	" "	5-то " " " 8.25	16.50	"	33.—		
9 " " " 1000 "	—	9000	" "	8 " " " 1000 "	—	8000	" "	6-то " " " 5.50	11.—	"	22.—		
10 " " " 500 "	—	5000	" "	10 " " " 500 "	—	5000	" "	всич. отдѣли л. зл. 41.25	лева зл. 82.50	лева зл. 165.—			
14 " " " 300 "	—	4200	" "	14 " " " 300 "	—	4200	" "	Прѣпоржчано, порто и листа 70 ст. за всѣка класса отдѣл — Печалбитѣ въ каквато голѣмина и да бѣдѣтъ исплащанъ веднага въ злато.					
10 " " " 200 "	—	2000	" "	7 " " " 200 "	—	1400	" "						
2949 " " " 140 "	—	412860	" "	2950 " " " 162 "	—	477900	" "						
3000 печалби	—	510060	Марки	3000 печалби	—	593500	Марки						

6-то тегление отъ 5 до 25 Септемврий 1895.

ГОЛЪМАТА ПЕЧАЛБА МАР. 500000 въ щастливъ случай.

1-вата премия	Марки 300000	Марки 300000
1 печалба отъ	" 200000	" 200000
1 " " "	" 100000	" 100000
1 " " "	" 50000	" 50000
1 " " "	" 40000	" 40000
1 " " "	" 30000	" 30000
1 " " "	" 20000	" 20000

6-то тегление отъ 5 до 25 Септемврий 1895.

ГОЛЪМАТА ПЕЧАЛБА МАР. 500000 въ щастливъ случай

5 " " "	" 10000	" 50000
20 " " "	" 5000	" 100000
200 " " "	" 5000	" 600000
600 " " "	" 1000	" 600000
700 " " "	" 500	" 350000
23469 " " "	" 162	" 3801978
25000 печалби и премията		6241978

ПРИ КУПУВАНИЕТО НА БИЛЕТИ ОТЪ ПОСЛѢДНИТЪ КЛАСИ ТРѢБВА ДА ИМЪ СЕ ЗАПЛАТЯТЪ ПО ПЪРВИТЪ КЛАСИ СЪ ТЕГЛЕНИ ВЕЧЕ.